

Ordu inşasındaki politikamız (Rusya Komünist Partisi Sekizinci Kongresi tarafından kabul edilen tezler, Mart 1919)¹

Lev Davidoviç Trotskiy

A. Genel hükümler

I. Eski sosyal demokrat program, eli silah tutan ve mümkün merteye kışlaların dışında askeri eğitim alacak tüm yurttaşlardan oluşan bir halk milisi çağrısı yapmıştı. Bu programatik talep, II. Enternasyonal döneminde, kışla eğitimi, uzun askerlik hizmeti ve subay kaştları ile karakterize olan emperyalist daimi ordulara karşı öne sürülmüştü; genel ve eşit oy hakkı ve tek meclisli sistem gibi diğer demokratik taleplerle aynı tarihsel değerdedi. “Barışçıl” kapitalist gelişme koşulları altında

1 İçinden geçtiğimiz günlerde kuruluşunun 100. yıldönümünü yaşadığımız Kızıl Ordu'nun kurucusu ve komutanı Trotskiy, bütünüyle bir sınıf ordusu olarak inşa edilen Kızıl Ordu'nun ne tür bir yaklaşım temelinde kurulmuş olduğunu anlatan bu kararın taslak metnini, Parti'nin 1919 Mart ayında toplanan Kongresi için kaleme aldığı halde, kararın oylandığı 8. Kongre'de cephede görevli olduğu için bulunamamıştır. Yazı Türkçe'ye Levent Dölek tarafından çevrilmiştir.

ve o an için proletaryanın sınıf mücadelesini burjuva yasallığına uyarlama ihtiyacı nedeniyle, sosyal demokratların görevlerinden biri doğal olarak kapitalist devletin ve kapitalist ordunun en demokratik biçimlerini talep etmektir. Bu temelde verilen mücadelenin kuşkusuz eğitici değeri vardı, ama son savaşın büyük tecrübesinin de gösterdiği gibi, burjuva militarizmini demokratikleştirme mücadelesi burjuva parlamenter sistemini demokratikleştirme mücadelesinden bile daha az sonuç verdi. Zira militarizm alanında burjuvazi, eğer hepten bir yana bırakmayacaksa, sadece kendi sınıf hâkimiyetini etkilemeyen türden bir “demokratizm”e, yani hayali ve sahte bir demokratizme izin verebilir. Mesele burjuvazinin köklü çıkarları olduğunda gerek iç politikada gerekse de uluslararası alanda Almanya, Fransa, İsviçre, Britanya ve Amerika’daki burjuva militarizmi, devlet ve askeri yapılarındaki tüm farklılıklarından bağımsız olarak insanlık dışı sınıf gaddarlığının aynı özelliklerini sergilemiştir.

II. Sınıf mücadelesi, burjuva hukukunun ve burjuva demokratik kurumların üzerindeki peçeyi yırtıp atarak açık bir iç savaşa dönüştüğünde, “halk milisi” sloganı da “demokratik parlamentarizm” sloganı ile tıpatıp aynı şekilde tüm anlamını kaybeder ve böylece gericiliğin elindeki bir silaha dönüşür. Tıpkı “Kurucu Meclis” sloganının toprak ağaları ile kapitalistlerin iktidarını yeniden kurmayı hedefleyen faaliyetlerin bir örtüsüne dönüşmesi gibi “halk ordusu” ya da “tüm halkın” ordusu sloganı da Krasnov ve Kolçak ordularını inşa etmenin bir aracı haline geldi.

Rus devrimi tecrübesinin ardından, devlet iktidarı ve ordunun örgütlenmesinde formel demokrasi vaazını sürdürmek, Alman Kurucu Meclisi Berlin’den Weimar’a kaçıp Beyaz Muhafızlara sığınmışken, General Hofmann demirden taburlarını Junkerlerin, burjuvaların ve kulakların çocuklarından devşirirken ve Spartakistler devrimci işçileri silahlandırırken, gerçek anlamda Kautsky tarzı zavallı bir küçük burjuva körlüğüdür. Açılmış olan proleter devrim çağı, proletaryanın, demokratik formlar arkasına gizlenen veya gizlenmeyen her burjuva devlete ve her burjuva ordusuna karşı açık bir iç savaş çağıdır. Bu iç savaşta proletaryanın zaferi, kaçınılmaz olarak bir proleter sınıf devletinin ve sınıf ordusunun kurulmasına yol açacaktır.

III. Mevcut tarihsel dönem açısından, eski programımızda ifade edildiği şekliyle milisin “ulusal” karakterini bir kenara bırakırken, milis programından tamamen vazgeçmiyoruz. Siyasal demokrasiyi bir sınıf temeline oturtuyor ve onu Sovyet demokrasisine dönüştürüyoruz. Milise sınıfsal bir karakter kazandırıyor ve onu Sovyet milisine dönüştürüyoruz. Bu doğrultudaki acil çalışma programımız, mümkün mertebe kışla dışında yani işçi sınıfının çalışma yaşamına yakın koşullarda uygulanacak zorunlu askeri eğitim temelinde, işçilerin ve yoksul köylülerin ordusunun yaratılmasına dayanmaktadır.

IV. Kızıl Ordumuzun fiili gelişmesi, deyim yerindeyse, belirttiğimiz bu gerek-

liliklerle karşıtlık içinde ilerler. İlk başta orduyu **gönüllülük** temelinde oluşturduk. Daha sonra işçilere ve başkasının emeğini sömürmeyen köylülere zorunlu askeri eğitim getirdiğimizde, aynı zamanda emekçi sınıflardan belirli yaş gruplarındaki insanlar için mecburi askerlik celbine başvurduk. Bu çelişkiler rastlantısal sapmalar değildi, fiili durumların sonucuydu ve emperyalist savaşın ve burjuva (Şubat) devriminin bize miras bıraktığı somut koşullarda bir ordu yaratma çabasında neredeyse kaçınılmaz olarak geçişsel biçimlerin ortaya çıkmasına yol açtı.

Eski ordu komutayı ve düzeni sağlayan tüm organları ile birlikte paramparça olup dağılmışken, belirli derecede savaşılmaya hazır birlikler oluşturmanın tek olanaklı aracı **gönüllülüktür**. Bunun en güzel kanıtı bugün Almanya’da karşı-devrimci generallerin, Spartakistlerle aynı şekilde kendilerine gönüllü taburlar oluşturmak zorunda kalmaları gerçeğinde görülmektedir. Gönüllük ilkesinden ileriye giderek zorunlu askerliğe geçiş, ancak eski ordunun ana unsurları tamamen şehirlere ve köylere dağıldıktan ve biz yerelerde askere alma, eğitim ve lojistik amaçlı yerel askeri örgütleri (**volost, uyezd**, il ve ilçe komiserlikleri) kurmayı başardıktan sonra mümkün hale geldi.

V. Gerilla birimleri fikrini planlı bir şekilde örgütlenmiş ve merkezileştirilmiş bir ordunun karşısına çıkartmak (“Sol” SR’lerle benzerlerinin öğütledikleri gibi), küçük burjuva aydınların siyasi düşüncesinin yahut düşüncesizliğinin karikatürvari bir ürünüdür. Gerilla mücadelesi yöntemleri, ilk dönemde, proletaryaya, devlet içindeki ezilen konumu tarafından dayatılmıştı; tıpkı ilkel yeraltı matbaaları kullanmaya ve küçük gruplarla gizli toplantılar yapmaya zorlanması gibi. Siyasi iktidarın fethi, proletaryaya, planlı bir şekilde merkezi bir ordu kurmak için devlet aygıtını kullanma olanağı sağladı; örgütlenme ve emir komutada birlik getirdi, ki tek başına bu, asgari fedakârlıkla azami sonucu elde etmeyi sağlayabilirdi. Gerillacılığı askeri bir program olarak kutsamak, büyük ölçekli sanayiden küçük zanaat sistemine dönüşü savunmaya eşdeğerdir. Böyle bir savunma, devlet iktidarını kullanma hatta bu iktidarı kullanmayı ciddi olarak düşünebilme kapasitesinden yoksun olan ve işçilerin iktidarına yönelik (polemikçi veya terörist) gerilla saldırıları düzenlemede uzmanlaşan entelektüel grupların doğasıyla tamamen uyumludur.

VI. Eğer ordumuzu, işçilerin ve emekçi köylülerin, günlük çalışmalarına en yakın koşullar altındaki zorunlu eğitimlerini temel alarak yaratmış olsaydık, orduların en iyisine kavuşurduk – bu teorik olarak çürütülemez bir gerçektir. Sanayide geniş çaplı gelişme ve tarımsal faaliyetlerin kolektif niteliğinde ve üretkenliğinde artış, ordu için en mantıklı temelleri oluşturacaktı; kolordular, tugaylar, alaylar, taburlar ve bölükler o zaman fabrikalarla, atölyelerle, çiftliklerle, **volost, uyezd**, ilçelerle vb. çakışacaktı. Ülkenin ekonomik canlanmasına paralel olarak ve komutanlarını bu temelde eğiterek adım adım oluşturulacak böyle bir ordu, dünyanın en yenilmez ordusu olacaktı. Biz tam da bu tarz bir ordunun inşası yönünde ilerliyoruz ve er ya

da geç bunu başaracağız.

VII. Fakat, içteki ve dıştaki sınıf düşmanlarımızı acilen ve hiç ertelemeden püs-kürtme zorunluluğu, bir işçi ve köylü milisine giden bu “organik” rotayı izlememi-ze izin vermiyor; bunun için yıllar veya en azından aylar gerekir. Ekim devriminin hemen ardından gönüllüleri toplamak zorunda kaldığımız gibi, bir sonraki safhada, geçen yılın yazında, Sovyet Rusya’nın çevresindeki emperyalist abluka özellikle sıkılaştığında, askeri çalışmamızı hızlandırmak ve milis örgütlenmesini (yani gö-nüllü askerlik tipinde kışla dışı oluşumları) beklemeden, belirli yaş gruplarını zor-la seferber ederek, onları aceleyle eğitip kışlalarda toplamak zorunda kaldık. Bu sırada Savaş Dairesi, her kışlanın mümkün olduğunca bir askeri okul gibi olması ve sadece askeri eğitimin değil aynı zamanda genel ve politik eğitimin de merkezi haline getirilmesi için elinden gelen tüm çabayı gösterdi.

VIII. Şu anda elimizde faal olarak bulunan ordu, yani faaliyette olan veya doğ-rudan faaliyet için hazırlanan ordumuz, belirtildiği gibi geçişsel türdendir: toplum-sal bileşimi açısından bir sınıf ordusu olmasına rağmen oluşumunda ve eğitiminde uygulanan yöntemler itibarıyla milis değil, “sürekli” yahut “düzenli” bir ordudur. Bu durum birçok iç zorluk yarattığı halde, özellikle ülkenin aşırı derecede tükenmiş hali göz önüne alındığında, en elverişsiz koşullar altında oluşturduğumuz bu geçiş-sel nitelikteki ordunun bile düşmanlarını yenebileceğini kanıtlandığını memnuniyet-le söyleyebiliyoruz.

IX. Kışlalardaki veya tamamen arazideki, yani doğrudan aktif operasyonlar için-de oluşturulan birliklerle eş zamanlı olarak, yerelerde işçilerle köylülere genel eği-tim vermek üzere muazzam bir çalışma sürdürüyoruz. Düzenli ordu birliklerimizle ilişkili olarak, genel askeri eğitim faaliyeti, ilk aşamada temel hazırlık, bireysel bir savaştının sahip olması gereken belirli alışkanlıkların kazandırılması olarak görü-lüyordu; bu onun daha sonra katılacağı muharip birlikteki eğitimini hızlandıracaktı. Genel ve zorunlu eğitimin bu sınırlı açıdan bile ordunun yaratılmasında çok önemli bir rol oynadığından kuşku duyulamaz.

X. Fakat, genel ve zorunlu askeri eğitim görevi hiçbir şekilde belirtilen yardım-cı faaliyetle sınırlandırılmaz. Genel eğitim, belirli aşamalardan geçerek, düzenli birlikler oluşturma acil ve kritik göreviyle koordine edilmeli, bizi gerçekten milis tarzında bir ordunun oluşturulmasına yaklaştırmalıdır.

XI. Bu hedefler doğrultusunda genel eğitim, bireysel askeri eğitimle sınırlı kal-mamalı, bileşenleri olan işçi ve köylüleri normal çalışma koşullarından ayırmadan ilk etapta bu tarz birimlerden en küçükleri kurulabilse bile, askeri birliklerin oluştu-rulması yönünde ilerlemelidir. Genel eğitim, ayrı müfrezelerin ve bölüklerin, sonra da taburların ve alayların oluşturulmasına doğru ilerlemelidir; daha uzun vadede ise belirli bir yereldeki işçi ve köylülerden oluşan, yerel komutanları, yerel askeri mühimmat stoğu ve genel olarak levazımı olan bütünlüklü birlikler oluşturmak he-

deflenmelidir.

XII. Emperyalist güçlerle değişmez ve müzmin çelişkimiz sürdüğü müddetçe, milis-tarzı bir orduya aşamalı geçiş ancak muharip birliklerdeki kayıpların ikamesinde yeni bir örgütlenme ile mümkün olabilir. Şu anda, yedek taburlar olarak adlandırdığımız takviye kuvvetler temel birliklerle aynı prensipler temelinde oluşturulmuştur. İleride ve yakın gelecekte, yerleşim yeri temelinde oluşturulmuş ve bu temelde eğitim almış yedekler kendi bölgelerindeki muharip birliklere takviye olarak yönlendirilmelidir. Böylece, yıkım gerçekleştiğinde, alayları oluşturan unsurlar tüm ülkeye dağılmış olmayacak, çalıştıkları yerel toplumla bağlarını koruyacaktır. Geçişsel karakterli mevcut ordumuzdan yerel bir milis-tarzı orduya aşamalı geçiş için bir dizi tedbir almak, şimdiden bu doğrultuda ilk önemli adımları atmış olan Savaş Dairesi'nin ilgili organlarının sorumluluğudur.

XIII. Yukarıda belirtilenlerden açıkça görüleceği gibi, kurmaya yöneldiğimiz sınıf-milis ordusu, yarı eğitilmiş komutanlar ve rastgele toplanan silahlarla apar topar kurulmuş, yetersiz eğitilmiş bir ordu anlamına gelmiyor. Tam tersine, genel eğitim temelindeki hazırlık, harekâtlar, atış talimleri ve askeri teftişlerle bağlantılı olarak, şimdikinden çok daha iyi niteliklere sahip bireysel savaşçılar ve askeri birlikler yaratacak şekilde düzenlenmelidir. Milis ordusu, askerlik sanatının güncel gereklerine uygun olarak eğitilen, silahlanan ve örgütlenen bir ordu olmalıdır.

XIV. Ordu komiserleri sadece Sovyet iktidarının doğrudan ve dolaysız temsilcileri değildir, onlar aynı zamanda ve her şeyden önce, Partimizin ruhunun, disiplininin, sağlamlığının ve dava uğruna mücadeledeki cesaretinin taşıyıcılarıdır. Parti, komuta aygıtının en iyi unsurlarıyla omuz omuza, kısa sürede savaşma kapasitesine haiz bir ordu yaratan komiserlerinin kahramanca başarılarıyla gurur duyabilir. Aynı zamanda, ordunun Siyasi Birimleri, merkez komitesinin doğrudan yönlendiriciliği altında, komiserler arasında seçim yapma ve hangi derecede olursa olsun liyakatsiz, kaypak ve kariyerist unsurları ayıklama görevlerine devam etmelidir.

Komiserlerin çalışması ancak her birlikte bir Komünist askerler hücresinin doğrudan desteğine dayanırsa tam sonuç verebilir. Komünist hücrelerin sayılarının hızla artması, orduda komünist fikir ve disiplinin görülmemiş ölçüde yayılmasının en önemli garantisidir. Fakat, tam da Komünist hücrelerin bu muazzam rolü dolayısıyla komiserler ve genel olarak ordu içindeki en tecrübeli Parti işçileri, hayali haklar ve ayrıcalıklar peşinde koşan kaypak unsurların bu hücrelere sızmasını engellemek için tedbirler almalıdır. Her bir asker, Komünist hücre üyesi olmanın bir askere hiçbir özel hak getirmeyip, sadece ona en fedakâr ve cesur savaşçı olma sorumluluğu yüklediğini daha açıkça anladıkça ve deneyimiyle buna ikna oldukça, Komünist hücrelere duyulan saygı daha yüksek ve daha sarsılmaz olacaktır.

Komünist hücrelerin, komiserlerin ve siyasi birimlerin hak ve görevlerine ilişkin olarak Merkez Komitesi'nin yayınladığı genelgeyi tümüyle onaylayan Kongre,

bu genelgeye harfiyen uymanın ordu içinde çalışan tüm yoldaşların sorumluluğu olduğunu ilan eder.

XV. Komutanların seçilmesi talebi, burjuva ordusu söz konusu olduğunda ilke açısından muazzam öneme sahiptir; bu orduda komuta kademesi, askerler üzerinde ve askerler aracılığıyla emekçi sınıflar üzerinde sınıf hâkimiyeti kurmak üzere seçilir ve eğitilirdi. Bu talep, işçilerin ve köylülerin sınıf-temelli Kızıl Ordusu söz konusu olduğu zaman ilkesel önemini tamamen kaybeder. Devrimci bir sınıf ordusu, bilhassa pratik mülahazalarla, seçim ve atama ilkelerinin olası bir bileşimine yönelmek durumundadır; bu da bir askeri birliğin ulaştığı düzeye, sağlamlık derecesine, komuta kadrolarının mevcudiyetine bağlıdır. Genel olarak şu söylenebilir: Bir birlik, ne kadar az deneyimliyse, bileşimi ne kadar tesadüfi ve geçici nitelikteyse, genç komutanları deneyimle ne kadar az sınanmışsa, komutanların seçimi ilkesinin uygulanmasına o kadar az elverişlidir; buna karşılık, birimlerin iç uyumunun artması, askerın kendisine ve liderlerine yönelik eleştirel tutumunun gelişmesi, savaşçı komutanlar arasından yeni savaşın koşulları altında niteliklerini kanıtlamış hem alt hem de üst rütbelerden hatırı sayılır kadrolar çıkartılması, komutanların seçimi ilkesinin daha geniş çapta uygulanması için daha elverişli koşullar yaratır.

XVI. Komuta aygıtı sorunu, ciddi pratik zorluklar sergilese de, özü itibarıyla **ilke** farklılıklarına temel oluşturmaz.

Ordumuzun birkaç yıl içinde planlı bir yoldan şekil kazanması ve aynı zamanda kendisi için yeni bir komuta aygıtı hazırlaması olanaklı olsaydı bile, eski komuta aygıtından gelip de Sovyet iktidarının bakış açısını içten benimseyen yahut koşulların zorlamasıyla kendisini ona hizmet etmek için vicdani bir yükümlülük altında hisseden unsurlarla çalışmayı ilkesel olarak reddetmek için bir nedenimiz bulunmayacaktı. Ordunun devrimci karakteri, her şeyden önce, bu orduyu yaratan, onun hedeflerini belirleyen ve deyim yerindeyse onu kendi aracı haline getiren Sovyet rejiminin karakteri tarafından belirlenir. Diğer yandan, bu aracın Sovyet rejimine uyması, asker kitlesinin ana gövdesinin sınıfsal bileşimi, komiserlerin ve Komünist hücrelerin örgütlenmesi ve nihayet ordunun yaşamı ve faaliyetleri üzerindeki genel Parti ve Sovyet kılavuzluğu tarafından sağlanır.

Ağırlıklı olarak işçiler ve ileri köylüler arasından çekilerek oluşturulacak yeni subay birliklerinin talim ve terbiyesine yönelik çalışma, yeni ordunun oluşturulmasındaki en önemli görevlerden biridir. Eğitim kurslarındaki ve bunlara katılan öğrencilerin sayısındaki düzenli artış, Savaş Dairesi'nin bu göreve gerektirdiği tüm dikkati sarf ettiğinin kanıtıdır. Yüksek Harp Akademisi (Genelkurmaya bağlı) ile birlikte beş adet orta kademe okul kurulmuştur, bunlar eğitim kursları ile Harp Akademisi arasında yer alır. Yine de, bugünün Kızıl Ordusu'nda eski ordudan gelen çok sayıda komutan bulunmaktadır; bunlar, davaya büyük katkı sağlayan sorumlu görevlerini yürütmektedir. Hainleri ve provokatörleri ayıklamak için seçim ve

denetime ihtiyaç duyulduğu açıktır ve deneyim bunu pratikte askeri örgütümüzün az çok tatmin edici şekilde gerçekleştirdiğini göstermektedir. Bu açıdan, Parti'nin ordu politikamızı değiştirmesi için herhangi bir sebep yoktur.

XVII. Şu ana kadar (iç hizmetler, sahra orduları ve garnizonlar için) yayınlanan talimatlar, ordunun iç ilişkilerine, orduyu oluşturan unsurların hak ve ödevlerine sağlamlık ve şekil kazandırmış, dolayısıyla ileri doğru büyük bir adım olmuştur; yine de bunlar, ordumuzun oluşumundaki geçişsel evreyi yansıtmaktadır ve eski ordu yapısı, “kışla” tipi özellikleri geride bırakılıp, gittikçe artan ölçüde sınıf-milisi ordusuna dönüştükçe, ileride değiştirilecektir.

XVIII. Burjuva demokrat kampın (SR'ler ve Menşevikler) Kızıl Ordu'yu “militarizm”in dışavurumu ve artan Bonapartizmin zemini olmakla suçlayan ajitasyonu, sadece, siyasi cahilliğin veya şarlatanlığın ya da ikisinin karışımının bir ifadesidir. Bonapartizm kendi başına askeri örgütlenmenin değil belirli sosyal ilişkilerin ürünüdür. Bonapartizmin yükselişinin zorunlu ön koşulunu, gerici büyük-burjuva unsurlar ile devrimci proleter alt sınıflar arasında kalan ve henüz bağımsız bir siyasi rol oynayacak veya siyasi iktidarını kuracak gücü olmayan küçük burjuvazinin siyasi iktidarı sağladı; Bonapartizm hali vakti yerinde köylülükte kendi kalesini buldu ve küçük burjuva (Jakoben) demokrasinin çözemediği sınıf çelişkilerinin üzerinde yükseldi. Bonapartizmin temelini Kulak köylüler oluşturduğu ölçüde, Kulakların dışlandığı ve uzak tutulduğu ordumuzun sosyal bileşimi Bonapartizm eğilimlerine karşı hayli ciddi bir garanti sağlar. Krasnov hareketi, Kolçak hareketi ve benzerleri suretinde karşımıza çıkan uyduruk Rus Bonapartizmi Kızıl Ordu'nun içinden değil doğrudan ona karşı savaşım içinde ortaya çıkmıştır. İpleri Hohenzollern hanedanının elinde olan Ukraynalı Bonapart Skoropadsky, birliklerine zengin köylüleri doldurarak, Kızıl Ordu'nun sınıfsal temeline tam zıt bir biçimde mülk sahipliği temelinde bir ordu kurdu. Bu koşullarda, proleterlerin ve kır yoksullarının ordusunda Bonapartizme uygun bir zemin görenler, daha dün doğrudan veya dolaylı olarak Ukrayna'da, Don'da, Arkangel'de ve Sibiry'a da muhtemel Bonapart adaylarını destekleyenlerdir!

Kızıl Ordu sadece belirli bir rejimin aracı olduğundan, her türlü karşı-devrim türüne karşı olduğu gibi Bonapartizme karşı da temel güvence rejimin kendisinde aranmalıdır. Karşı devrim, hiçbir şekilde proletarya diktatörlüğünün içinden çıkmaz, ancak ona karşı doğrudan, açık ve kanlı bir zafer kazanarak gerçekleşebilir. Kızıl Ordu'nun gelişmesine ve sağlamlaşmasına tam da böyle bir zaferi olanaksız kılmak için ihtiyaç duyulmaktadır. Dolayısıyla Kızıl Ordu'nun varlığının tarihsel anlamı, proletarya ve yoksul köylülüğün, emperyalizm tarafından desteklenen Kulak-burjuva Bonapartizmi tehlikesine karşı meşru müdafaasının aracı olmasıdır.

XIX. Sınıf milisi komünizmin inşasında son söz değildir, çünkü komünizmde amaç, sınıf mücadelesini, sınıfları ve dolayısıyla sınıf ordularını da ortadan kaldı-

rarak sona erdirmektir. Sosyalist ekonomi örgütlendikçe, Sovyet sınıf devleti de üretimin ve bölüşümün planlandığı aygıtların ve kültürel-yönetimsel organların içinde giderek daha fazla çözülecektir. Sınıf karakterinden kurtulduğu ölçüde devlet, devlet olmaktan çıkacak, ekonomik ve kültürel öz yönetimin bir organına dönüşecektir. Bu doğrultuda ordu da sınıfsal karakterini yitirecektir. Kelimenin gerçek anlamında tüm halkın ordusuna dönüşecektir. Zira sosyalist komünde artık parazit, sömürücü, Kulak unsurlar olmayacaktır. Bu ordunun yapısı doğrudan sosyalist cumhuriyetin kudretli emekçi topluluklarına dayanacak, tüm gereksinimleri de giderek büyüyen sosyalist üretim tarafından sağlanacaktır. Bu ordu, yani iyi eğitilmiş, iyi silahlanmış, sosyalistçe örgütlenmiş halk, dünyanın görüp göreceği en güçlü ordu olacaktır. O, sadece sosyalist toplumu varlığını sürdüren emperyalist devletlerin muhtemel saldırılarından korumakla kalmayacak, bu ülkelerin proletaryasının emperyalizme karşı mücadelesine kararlı destek verilmesini de temin edecektir.

B. Pratik önlemler

Yukarıda ifade edilen temel ilkeler doğrultusunda Rusya Komünist Partisi 8. Kongresi aşağıda sıralanan dolaysız pratik önlemlerin uygulanmasını gerekli görmektedir:

1. Bu doğrultuda alınan resmi karara rağmen hâlâ uygulanmamış olan, sadece işçi unsurların sınıfsal seferberliği ilkesinin sadık kalınarak uygulanması, Kulakların ve parazit unsurların dikkatli şekilde ayırılıp özel çalışma taburlarına (bölüklerine) gönderilmesi.

2. Askeri uzmanların komuta ve yönetimde görevlendirilmesine devam edilmesi ve güvenilir olanların seçilmesi, aynı zamanda komiserler aracılığıyla partinin merkezileştirilmiş siyasi gözetimi altında tutulmaları, politik ve teknik olarak uygun olmayanların elenmesi.

3. Komuta personelinin sicillerinin kontrolüne yönelik bir sistemin oluşturulması, komiserlerin periyodik olarak bu sicilleri derlemekle görevlendirilmesi.

4. Komuta personelinin proleter ve yarı proleterlerden oluşturulmasının hızlandırılması, bu işin hem askeri hem politik hazırlık bakımından geliştirilmesi, gerek cephede gerekse cephe gerisinde bunun için ağırlıklı olarak Parti temsilcilerinden oluşan yetkin sicil komisyonları kurulması, savaş deneyimi sayesinde Kızıl Subaylar olmaya en hazırlıklı Kızıl Ordu askerlerinin sistematik olarak Kızıl Subaylar okullarına yönlendirilmesi görevinin bunlara verilmesi.

Ders programlarının iç savaş koşullarındaki Kızıl Ordu ruhuna uygun olarak gözden geçirilmesi. Yerel Parti örgütlerinin, derslerde siyasal eğitimin usulüne uygun verilmesine özel dikkat göstermesi. [3 ve 4. maddeler: Komuta personelinin yeterliliğini kontrol etmek ve çeşitli tür ve düzeylerdeki atamalara uygun olup olmadıklarını belgelemek için kurulan organlara bazen "Tasdik Komisyonları" denil-

mekteydi. Bu dönemin Sovyet askeri örgütlenmesinin teknik ayrıntıları için bkz. J. Erickson, *The Soviet High Command*, 1962.]

5. Cephe gerisindeki Kızıl Ordu birliklerinde sistematik ve yoğun bir komünist eğitim için yerel örgütlerin görevlendirilmesi, bu göreve özel işçilerin tahsis edilmesi.

6. Ordu ve donanma birimlerine komünistlerin planlı ve sistematik şekilde dağıtılması için Parti Merkez Komitesi'nin görevlendirilmesi.

7. Cephedeki komünist faaliyetin ağırlık merkezinin genel cephe düzeyindeki Politik Birimler'den, ordu ve bölüklerdeki Politik Birimler'e kaydırılarak canlandırılması ve cephedeki aktif birliklere daha yakın hale getirilmesi. Bunun için Politik Komitelerin, Politik Birimlerin ve Komünist hücrelerin hak ve sorumluluklarını açıkça belirten bir kararın kabul edilerek yayınlanması.

8. Tüm Rusya Askeri Komiserler Bürosu'nun tasfiye edilmesi. Cumhuriyet Devrimci Savaş Konseyi Politik Birimi'nin kurulması; Tüm Rusya Askeri Komiserler Bürosu'nun tüm yetkilerinin bu birime devredilmesi; bu birime, Cumhuriyet Devrimci Savaş Konseyi üyesi yetkisiyle, Rusya Komünist Partisi Merkez Komitesi'nden bir üyenin başkanlık yapması.

9. Askeri talimnamelerin gözden geçirilmesi; mümkün olan her yerde, tüm arkaizmleri ve komutanlara tanınan gereksiz ayrıcalıkları dışlayacak biçimde somut ve özlü hale getirilmeleri, faaliyet planında siyasi eğitim sorunları için gereken yerin ayrılması.

10. Komiserler ve devrimci savaş konseyleri üzerine yönergenin, komiser ve komutanların hak ve sorumluluklarını kesin ve net bir şekilde tanımlamak üzere hızla revize edilmesi; tedarik ve idare sorunlarında kararın komiserlerle birlikte komutanlara bırakılması, komiserlere gerektiğinde disiplin cezası uygulama (tutuklama dâhil) ve mahkemeye verme hakkı tanınması.

11. Ordularda ve cephelerdeki istihbarat birimlerinin ilgili ordu ve cephelerin saygı değer komiserlerine bağlanması; bunların faaliyetlerinin genel gözetim ve yönlendirilmesinin Cumhuriyet'in "istihbarat birimi" tarafından üstlenilmesi.

12. Gelecekte, genel öneme haiz düzenleme, yönerge ve kararlar hazırlanırken mümkün olan her durumda bunların önceden orduda çalışan politik işçilerin görüşüne sunulmasının gerekliliğinin tespiti.